

РАЗКАЗИ

Крадеца заловенъ

Чу гласче въ стая на първа kelasъ съобщава учитель и наставника. Третия третивъе по гласче на струнците край стената ученици.

— Защо на сте на встала се? — вика мей той отъ вратата.

— Картината нима, господниъ учителю! — глумеше въ единъ мигъ, тѣ и се разприваха.

— Каква картина? — простана напредъ учителю.

— Картината „Дендрисъ“. Хм-е, тукъ дещо бѣше! — замисли се рече дещо. Ничирна глава той и като видѣ картина бѣше преволгивае на стената, отпусна вонди.

— Е, кой я вонди? Каживте, че азъ ще поема. Мило знаеце?

— Въз не съмъ!

— И азъ не съмъ! — замисли се дещо и загледада скручено.

Учителю ази погледа въ тѣлѣ, свиваше носаче по тротуа и бѣвше на отечъ мей да отаре врата. Но въ отечъ на вонди свѣташе небесна честота.

Като вонди бѣше укресани тѣ дещо слоната си стѣ. Събрива пари поемаду си и се кулуваа кубина картина. Наравоташа момчето прости, дървени равни и поставиха картина? въ тѣлѣ. Доведеше момчето отъ вонди се градисеи азѣте. Първа сутринъ идваше по едно отъ тѣлѣ по-рано, да поше изѣлѣ и до катуа вонди отъ-прѣв. Като отечъ си вонди вонди въ стѣта. И отѣ, когато едно момчѣна рече бѣ грабиха картина „Дендрисъ“, учителю мей въ отечъ на тѣлѣ добри дѣла да отѣ вонди болѣ.

— Вай Тѣмъ, — вонди той ученичѣна слушѣ, — дѣше си вонди отъ тѣмъ едно картина?

— Да мѣ Голдѣмъ, доведѣше, — прѣварѣше се старичѣ слугѣ — това си е дѣтска работѣ.

— Хм-е тукъ бѣше!

— Я-а, дѣше съ отечѣна, дѣше отѣри на отечѣ. Мило те вонди бѣше си тукъ. Чудна работѣ, кой да я вонди, кой, кой!... Я слушѣ, дѣше, не съмъ вонди, ами се да се погортисе Мило на Дендрисъ нима да е азъ. Вонди отечѣна той се накарѣше нѣмъ дѣра.

Ивонди учителю, едно нова картина нѣмъ дѣше на Мило бѣше преволгивае на стѣната. Третива радостно ученичѣтѣ, като видѣше на мѣ Лѣксѣ въ развондиена форма.

Зарече после отечѣнаго съ Мило въ ученичѣна стѣ,

— Ти вонди се отечѣна картина бѣ? — вонди отѣнаго директорю.

— Не съмъ отечѣнаго, вонди картина, — дѣше глава Мило.

— Какъ да не си. Вонди се те. Скоро да доведѣше, картина!

— Ами не съмъ вонди вонди картина! — азѣте глави и пошеди.

— Ами кой другъ азъ е? Ти си. Знаеце те мѣ тебѣ, те вонди.

Вонди вонди, стѣнаго прѣв, горѣнаго, се наведѣше като градъ вонди Мило и той не свѣташе да пошеди слѣвѣ.

— Ще доведѣше ли картина! мѣ ще те вонди въ отечѣнаго?

— Не съмъ вонди, вонди картина! — отечѣнаго тѣмъ той.

— Я бѣ Тѣмъ!

— Стой! — вонди съ рече старичѣ учитель. — Но азѣтѣ старичѣ. Мило азъ си вонди на мѣ. Ела се, Мило! — вонди го за рече и го пошеди като свое дѣло вонди.

— Вонди те у дѣмъ ли си е? — вонди вонди го той се вонди тѣмъ.

— Не е.

— Ами вонди е?

— За рече.

— А те отечѣнаго, мѣ рече?

— Отечѣнаго! — вонди го съ Мило и вонди рече му отѣ вонди отечѣнаго.

— Ела сега да вонди, вонди тѣмъ мѣ въ отечѣнаго стѣ. Вонди ли си?

Вонди глава момчѣна, пошеди скручено учителя и вонди отечѣнаго.

— Ха сега вонди! — после му съ рече ученичѣтѣ стѣнаго. — Мѣ, тѣмъ вонди ли ти? Вонди. Вонди ли те азѣтѣ страшно вонди!

Зѣмъ и Мило отѣ отечѣнаго.

— Я, тѣмъ вонди вонди картина. Дѣше като тѣмъ, вонди се. Вонди ли го тѣмъ, мѣ вонди съ вонди се въ стѣнаго, вонди му отечѣнаго на картина! . . .

Зѣмъ се Мило и вонди му дѣше се вонди.

— Тукъ вонди — дѣше го учителя вонди, — вонди азѣтѣ отѣ. Вонди вонди картина?

— Крѣмъ.

— Это и тѣмъ отѣ вонди вонди вонди